

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 96/16
Λουξεμβούργο, 14 Σεπτεμβρίου 2016

Απόφαση στην υπόθεση C-16/15
María Elena Pérez López κατά Servicio Madrileño de Salud

Η χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου για την κάλυψη μόνιμων αναγκών στον τομέα των υπηρεσιών υγείας προσκρούει στο δίκαιο της Ένωσης

Η χρησιμοποίηση τέτοιων συμβάσεων μπορεί να δικαιολογείται μόνον από την ανάγκη καλύψεως προσωρινών αναγκών

Η María Elena Pérez López προσελήφθη ως νοσοκόμα στο πανεπιστημιακό νοσοκομείο της Μαδρίτης για την περίοδο από 5ης Φεβρουαρίου έως 31 Ιουλίου 2009. Ο διορισμός της δικαιολογούνταν από «την παροχή συγκεκριμένων υπηρεσιών προσωρινής, συγκυριακής ή έκτακτης φύσεως». Ο διορισμός της M. Pérez López ανανεώθηκε επτά φορές, μέσω συμβάσεων ορισμένου χρόνου, με πανομοιότυπους όρους. Λίγο πριν από τη λήξη της τελευταίας συμβάσεώς της τον Μάρτιο του 2013, η διοίκηση της κοινοποίησε νέο διορισμό της, μολοντί είχε εργασθεί αδιαλείπτως για το νοσοκομείο μεταξύ Φεβρουαρίου 2009 και Ιουνίου 2013. Παράλληλα, η M. Pérez López ενημερώθηκε για την παύση της σχέσεως εργασίας της στη συνέχεια.

Η M. Pérez López άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως περί παύσεως της σχέσεως εργασίας της. Κατά την άποψή της, οι διαδοχικοί διορισμοί της δεν είχαν ως αντικείμενο την κάλυψη συγκυριακής ή έκτακτης ανάγκης των υπηρεσιών υγείας, αλλά στην πραγματικότητα αντιστοιχούσαν σε μόνιμη ανάγκη. Επιληφθέν της εν λόγω προσφυγής, το Juzgado de la Contencioso Administrativo nº 4 de Madrid (διοικητικό πρωτοδικείο υπ' αριθ. 4 της Μαδρίτης, Ισπανία) ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινισθεί αν η ισπανική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την ανανέωση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου στον τομέα των υπηρεσιών υγείας προσκρούει στη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου¹ (συμφωνία δυνάμει της οποίας τα κράτη μέλη πρέπει να θεσπίζουν μέτρα προς αποφυγή της καταχρήσεως από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και μη διαιώνιση της επισφαλούς καταστάσεως των μισθωτών). Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο εκφράζει αμφιβολίες ως προς τους αντικειμενικούς λόγους που μπορούν να δικαιολογήσουν την ανανέωση των εν λόγω συμβάσεων.

Με τη σημερινή απόφασή του², το Δικαστήριο κρίνει ότι το δίκαιο της Ένωσης αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει **την ανανέωση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου για την κάλυψη προσωρινών αναγκών σε προσωπικό, ενώ οι ανάγκες αυτές είναι στην πραγματικότητα μόνιμες.**

¹ Συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου, που συνήφθη στις 18 Μαρτίου 1999 και περιλαμβάνεται στο παράρτημα της οδηγίας 1999/70/ΕΚ, του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ 1999, L 175, σ. 43).

² Εξάλλου, το Δικαστήριο εκδίδει σήμερα δύο άλλες αποφάσεις για τη χρησιμοποίηση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου στην Ισπανία (ήτοι, αφενός, την απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις [C-184/15](#), Florentina Martínez Andrés κατά Servicio Vasco de Salud, και [C-197/15](#), Juan Carlos Castrejano López κατά Ayuntamiento de Vitoria, και, αφετέρου, την απόφαση στην υπόθεση [C-596/14](#), Ana de Diego Porras κατά Ministerio de Defensa). Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-184/15 και C-197/15, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι οι εθνικές αρχές πρέπει να προβλέπουν επαρκώς αποτελεσματικά και αποτρεπτικά πρόσφορα μέτρα για την αποφυγή των καταχρήσεων και την επιβολή κυρώσεων στις καταχρήσεις που διαπιστώνονται τόσο για τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου που υπάγονται στους κανόνες του εργατικού δικαίου, όσο και σε αυτές που υπάγονται στο διοικητικό δίκαιο. Στην υπόθεση C-596/14, το Δικαστήριο, όσον αφορά την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, εκτιμά ότι οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου δικαιούνται αποζημιώσεως λόγω λύσεως της συμβάσεως εργασίας τους όπως και οι εργαζόμενοι αορίστου χρόνου.

Κατ' αρχάς, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η συμφωνία-πλαίσιο επιβάλλει στα κράτη μέλη να ρυθμίζουν με τη νομοθεσία τους, προς αποφυγή της καταχρηστικής χρησιμοποίησεως συμβάσεων ορισμένου χρόνου, ένα τουλάχιστον από τα ακόλουθα τρία σημεία με κάθε μέσο της επιλογής τους: 1) τους αντικειμενικούς λόγους για τους οποίους μπορεί να δικαιολογείται η ανανέωση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, 2) τη μέγιστη συνολική διάρκεια για την οποία μπορούν να συνάπτονται διαδοχικώς τέτοιες συμβάσεις και 3) τον αριθμό των δυνατών ανανεώσεων των συμβάσεων αυτών.

Εφόσον η ισπανική ρύθμιση δεν προβλέπει όριο ως προς τη διάρκεια ή τον αριθμό των ανανεώσεων των συμβάσεων ορισμένου χρόνου (σημεία 2 και 3 της ανωτέρω απαριθμήσεως), το Δικαστήριο εξετάζει αν αντικειμενικός λόγος αφορών τις ακριβείς και συγκεκριμένες περιστάσεις μπορεί να δικαιολογεί τους διαδοχικούς διορισμούς της M. Pérez López (σημείο 1 της ανωτέρω απαριθμήσεως). Συναφώς, **το Δικαστήριο αναγνωρίζει ότι η προσωρινή αντικατάσταση εργαζομένων προς κάλυψη προσωρινών αναγκών μπορεί να αποτελέσει αντικειμενικό λόγο. Αντιθέτως, κρίνει ότι οι συμβάσεις δεν μπορούν να ανανεώνονται προς τον σκοπό της ασκήσεως, παγίως και διαρκώς, καθηκόντων που εμπίπτουν στη συνήθη δραστηριότητα του μόνιμου νοσηλευτικού προσωπικού.** Ο αντικειμενικός λόγος πρέπει να μπορεί να δικαιολογήσει συγκεκριμένα την ανάγκη καλύψεως προσωρινών και όχι μόνιμων αναγκών.

Ωστόσο, στην περίπτωση της M. Pérez López, οι διαδοχικοί διορισμοί της δεν φαίνεται να εμπίπτουν απλώς σε προσωρινές ανάγκες του εργοδότη. Τέτοιου είδους ανανέωση συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου συνεπάγεται τη δημιουργία επισφαλούς καταστάσεως στην οποία δεν υπόκειται μόνον η M. Pérez López λαμβανομένου υπόψη του διαρθρωτικού ελλείμματος του μόνιμου προσωπικού στον τομέα της υγείας στην περιφέρεια της Μαδρίτης.

Εξάλλου, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η ισπανική δημόσια αρχή δεν έχει καμία υποχρέωση δημιουργίας οργανικών θέσεων και μπορεί να καλύπτει τις θέσεις εργασίας με την πρόσληψη προσωρινού προσωπικού χωρίς περιορισμούς ως προς τη διάρκεια των συμβάσεων ούτε ως προς τον αριθμό των ανανεώσεών τους. Επομένως, διαιωνίζεται η επισφαλής κατάσταση των εργαζομένων. Συνεπώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι η ισπανική ρύθμιση, επιτρέποντας την ανανέωση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών παρά την ύπαρξη διαρθρωτικού ελλείμματος θέσεων εργασίας, προσκρούει στη συμφωνία-πλαίσιο.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582